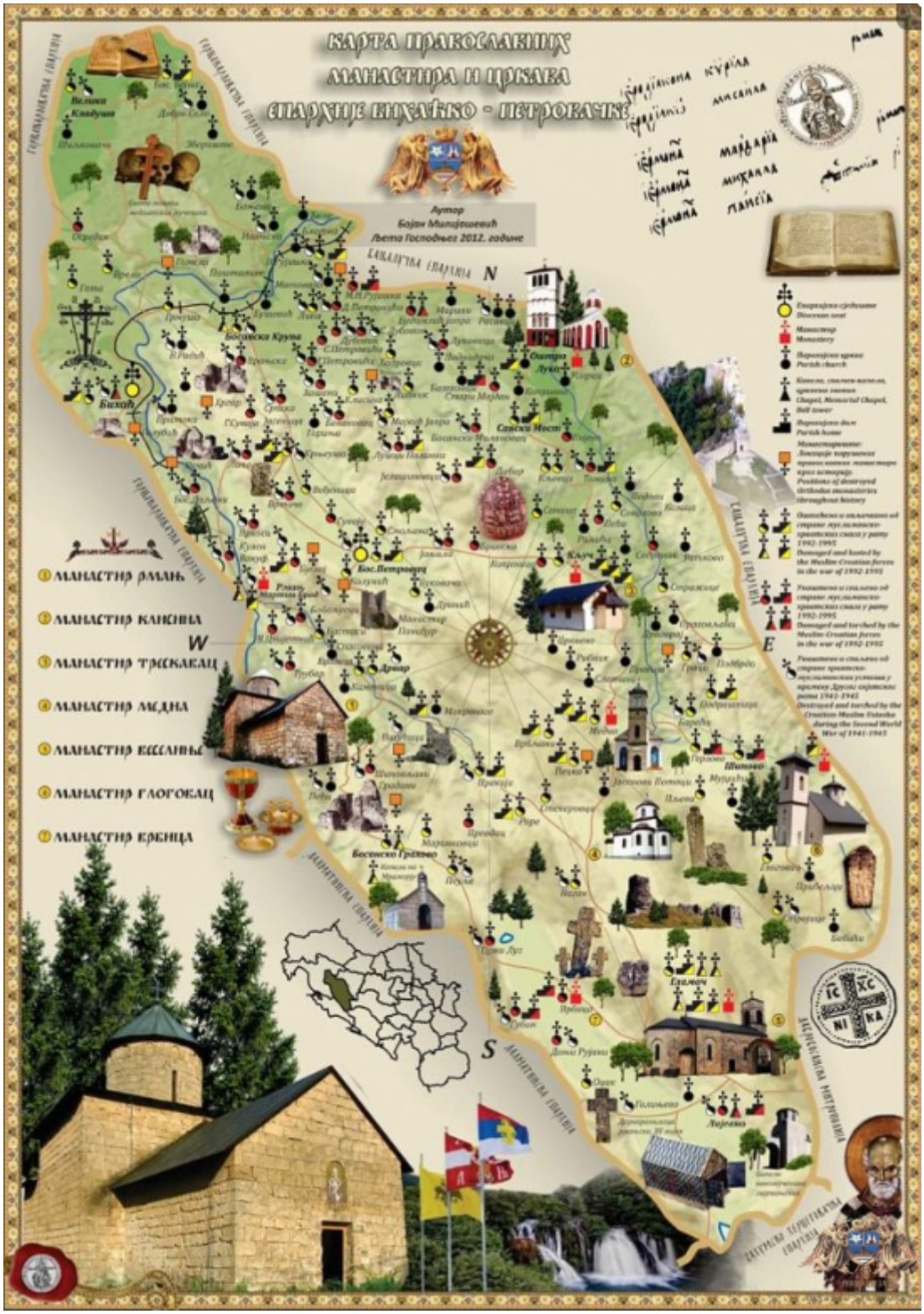
26/05/2020

Епископ Сергије: Тридесети рођендан Епархије бихаћко-петровачке и рмањске

Навршило се тридесет година откако је Свети Архијерејски Сабор Српске

Православне Цркве, 19. маја 1990. године, на свом редовном засједању у Београду донио одлуку о оснивању Епархије бихаћко-петровачке, са сједиштем у Босанском Петровцу. У новоосновану Епархију уткани су дијелови Бањалучке, Далматинске и Горњокарловачке епархије. Духовно је обједињен простор од Ливна до Санског Моста, од Велике Кладуше до Шипова. Када је дошло је вријеме за буђење из духовног сна, у којем је наш народ спавао готово пола вијека, успаван лажном причом да се може живјети и без Бога и без Цркве Христове, ратни вихор надвио се и над наше крајеве, па је Епархија, умјесто да своје прве године посвети сопственом духовном узрастању, провела видајући ратне ране свога народа. Нисмо успјели обновити ни порушено у времену Другог свјетског рата, а већ су нам рушили нове храмове, али и оне који су преживјели усташе, Нијемце и Италијане... Тако смо гледали ливањски храм у пламену, истовремено страхујући за духовно насљеђе на подручју Бихаћа, Цазина, Кладуше, Босанске Крупе... Народ је опет био прогнан са својих огњишта, а историја нам се, по ко зна који пут, опет поновила. Остала нам је само вјера да ћемо опстати тамо гдје нас је одувијек било, тамо гдје су нам гробља и светиње, гдје су нам душе предака уткале своје постојање. И када смо помислили да је крај рата на видику, у касно љето и јесен 1995. године немилосрдно смо прогнани, док смо, спашавајући живу главу, гледали како нам пале стотину храмова и хиљаде домова, како нам скрнаве гробља и огњишта. И опет смо се, чим се указала прилика, вратили на своје, да обновимо порушено, да опет удахнемо живот нашим пустим селима, празним и опустошеним светињама, да упалимо свијећу на гробовима милих и драгих сродника и пријатеља. Не могу да не поменем своје претходнике у архијерејству – Николаја, Хризостома и Атанасија, који су учинили много, свако према времену у којем је управљао и свако на свој начин, да ова Епархија стане на своје ноге, да заживи као и све друге епархије, како би плодови њеног постојања оправдали смисао њеног оснивања. Исто тако, бројни свештеници уткали су себе у живот Епархије, баш као и вјерујући народ без чије подршке не бисмо могли учинити ништа. Прошле године, наша Епархија примила је под своје окриље јајачко-мркоњићко намјесништво, које је до тада било у саставу Епархије бањалучке, чиме смо постали значајно богатији, обогаћени вјером и љубављу ондашњег становништва и светошћу њихових и наших светих храмова. Из добро познатих разлога, који су промијенили нашу свакодневицу, прославу тридесетогодишњице наше Епархије, планирану у Ливну, одложили смо за наредну годину, када ћемо, сви заједно, у присуству наших црквених и државних власти и вјерујућег народа, молитвено заблагодарити Богу на постојању Епархије бихаћко-петровачке и рмањске, без које би овај народ

изгубио свој духовни ослонац. Тада ћемо, ако Бог да, одржати научни скуп о духовном и културном насљеђу, али и представити свобухватну монографију у којој ћемо, врло исцрпно, приказати нашу Епархију у свјетлу богате прошлости и садашњости. Тридесет година је кратак период у животу једног

ске стало истине и

eparhijabihackopetrovacka.org